

Ластівка

Антоніна Гармаш-Литвин

Жила собі на світі весела, ласкава, мила дівчина. Виросла та й покохала чужинця. Як не вмовляли її, як не одговорювали, у відповідь тільки одне: "Я люблю його і все". Справили весілля та й почала дівчина збиратися у далеку незворотну дорогу. Як побігла до гаю, стислося серце, – це ж його ніколи більш не побачить. Як глянула на річку – сльози набігли на очі: не побачить більше... Як вийшла в поле, то й заголосила – востаннє, востаннє.... Та глянула кожному в очі і примирилась з усім. А коли прощалася з рідними і заголосила мати, у дівчини здригнулося серце. І ще довго, озираючись, бачила, як мати в сльозах простягала руки услід їй...

Приїхала на чужину. Увага і любов молодого чоловіка заміняли все. Народилися дітки, все ніби йшло добре. Та все частіше й частіше туга вгортала молоду жінку. І сама не знала, чого їй так тужно та тяжко на серці. А перед очима все частіше й частіше поставала мати з простягненими руками, заплаканими очима... І так затужила молода жінка, що й світ їй немилий став. Зсохла, змарніла. Як не вмовляв чоловік, як не розважав – все дарма... А одного разу вийшла в поле та й заспівала рідної материнської пісні. І так їй захотілось до рідного краю, такий відчай наповнив груди, що забракло сил. Впала на землю, зомліла... А коли отямилась, побачила високо-високо в небі білі легенькі хмарки. Стало легко, начебто ось має злетіти... Змахнула руками і стали вони крильми, змахнула вдруге і стала пташкою. Та й полинула до рідного краю. Прилетіла до батьківської хати, защебетала-заспівала. Вийшла з хати стара мати поглянула на пташку і заплакала. Вийшов і батько.

Глянь, старий! Яка пташина ласкава, начебто наша Ластівка (Так звали їхню дочку).

Пташина щебетала й щебетала: "Та Ластівка ж я!" Але ніхто не зрозумів тих слів. Тільки довго вслухалися в пташиний щебіт... Все літо ластівка була вдома, намостила гніздечко в батька під стріхою, щебетала-виспівувала їм. А то витала понад рідним гаєм, торкала крилом хвилі рідної річки, линула над полями. І так їй радісно було.

Та прийшла осінь – затужила ластівка за дітьми своїми. Сумувала довго, а тоді вирішила провідати діток.

Прилетіла до господи свого чоловіка, зазирнула в вікно. А там була вже нова господиня. Вона подавала чоловікові їсти, сміялась до нього. А її дітки сиділи в кутку заплакані та обідрані. Заболіло Ластівчине серденько, згадалися материні та батькові вмовляння, щоб не їхала на чужину... Не знала, як допомогти дітям. Часто прилітала, щебетала їм, розважала. І нещасні діти полюбили милу пташку, чекали її, заплакані, голодні. І оченята їм блищали радістю, коли прилітала пташина. А одного разу, коли побачила Ластівка своїх дітей побитих, у синяках, стислося їй серденько: мачуха... Почала вона манити їх у поле. Пішли заплакані діти. Та коли вийшли ген далеко в поле – забила Ластівка у безсиллі: що далі робити? Так тоскно і сумно співала, гладила

крильми діткам голівки, сумно і розпачливо кричала. А потім безсило впала на землю. А коли стямилась, побачила біля себе ластів'ят замість дітей. Защебетали вони і все зрозуміла: і її дітки стали ластівками. Все їм розповіла своєю ластів'ячою мовою. Зраділи дітки, що знайшли матір свою. Знялися високо в небо та й полинули за матір'ю, що повела їх до рідного краю. А там буяла весна. Розщебетались радісно ластівки, мов сонця промені розсипались дзвіночками.

Полюбили люди веселих та лагідних пташок. А вони намостили собі гнізд, вивели діток.

Восени засумували діти за тим краєм, де народилися й вирости. Почали просити матір, щоб згодилась туди полетіти. Не хотілося матері кидати рідний край, але знала, що винна перед дітьми. Адже вона сама дала їм той край за рідний. Та й полетіли. Але не довго там були. Не мостили гнізд, не виводили діток. А весною повернулися назад. Заходилися знову мостити гнізда, виводити діток.

І все більше ставало їх – ластівок: так їх назвали люди. Щороку вони летіли до теплого краю восени, а весною поверталися назад...